

I

Er hing een loodgrijs wolkendek boven luchtmachtbasis Bagram in Afghanistan, zo laag en dik dat de middag in een lange schemering veranderde. Bergtoppen rond de Shomali-vlakte verdwenen in de koude, grijze mist.

Aan boord van het C-130 Hercules-transportvliegtuig blies majoor Michael Parson in zijn tot een kom gevormde handen om ze te warmen, waarna hij zijn hittebestendige handschoenen aantrok. Hij deed zijn vlieghelm op en zette op het navigatiepaneel het geluid van de intercom harder.

De rest van de bemanning deed de gordels om. De piloot en gezagvoerder, luitenant-kolonel Fisher, draaide zijn microfoontje voor zijn mond en zei: 'Als we niet snel maken dat we hier wegkomen, dan komen we nooit meer weg.'

Parsons uitdraai van het weerbericht maakte duidelijk waarom. De gecodeerde weersverwachting luidde: +BLSN, PRESFR. Zware sneeuwstormen. Snel dalende luchtdruk.

Op de plek van de boordwerktuigkundige, tussen de piloten in en vlak voor Parson, zat sergeant Luke op zijn rekenmachine te tikken. Met zijn waspotlood schreef hij getallen op een gelamineerde take-offkaart, die hij vervolgens aan Fisher gaf.

'Ze mogen die klootzak hier nou wel eens naartoe brengen,' zei sergeant Nunez, de *loadmaster*. Nunez zat achter in het laadruim, maar Parson hoorde hem via de intercom.

Er stopte een blauw busje voor het vliegtuig.

'Daar hebben we hem,' zei luitenant Jordan, de copiloot. Hij tikte met zijn vingers tegen het tweede bedieningspaneel.

Twee veiligheidsagenten met M-4-geweren begeleidden de gevangene, een hooggeplaatste mullah. Ze loodsten hem het busje uit en voerden hem naar de bemanningsdeur vlak onder de cockpit. Hij was aan handen en voeten geboeid. De ketting tussen zijn twee enkels was net lang genoeg om de trap op te kunnen lopen. Hij droeg een bril met zwarte glazen. Een meer grijze dan zwar-

te baard. Een camouflagesjas over een gevangenisoverall.

Parson vond de mullah er kleiner en tengerder uitzien dan hij op CNN had gedaan. Maar dat waren ook slechts korte flitsen van de man geweest, terwijl hij de menigte ophitste tijdens het vrijdaggebed, of oudere opnamen van hem toen zijn haar nog helemaal zwart was en hij triomfantelijk een Stinger-raketwerper omhooghield boven het rokende wrak van een Sovjethelikopter.

Een vrouw in legeruniform liep achter de gevangene aan. Een tolk, vermoedde Parson. Ze werd vergezeld door een kale man van middelbare leeftijd in burgerkleding. CIA, nam Parson aan.

Vanuit het laadruim hoorde Parson het gerammel van kettingen, toen Nunez en de veiligheidsagenten de mullah lieten zitten. Nunez was hardop aan het zingen: *'Guantanamera, guajire guantanamera, guantanameeeera...'*

'Laat dat,' zei Parson via de intercom.

'Waarom?' vroeg Nunez.

'Dat is niet professioneel. En ze gaan Gitmo sluiten, slimmerik.'

'Maakt niet uit. We hebben nog andere plekken om dit soort *pendejos* weg te stoppen.'

'Klaar om de checklists door te nemen?' zei Fisher. Het was een bevel, geen vraag. 'Laten we de motoren dan maar eens starten.'

Bondige, staccato uitgesproken orders vlogen over en weer via de intercom en de radio-ontvangers, en het gebrul van ronddraaiende schroefturbines doorkliefde de winterse stilte. Parson trok zijn neus op toen hij de lucht van verbrande vliegtuigbrandstof rook, en Nunez deed de bemanningsdeur dicht. Grote sneeuwvlokken vlogen te pletter tegen de voorruit en veranderden in langs het glas omlaag stromende druppels. Het vrachtvliegtuig kwam dreunend in beweging en Parson zag de sneeuwvlokken kleiner worden en naar opzij wegvliegen. De bergen achter het uiteinde van de startbaan gingen op in een witte nevelsluier.

'Flash Twee-vier, Bagram Tower hier. Toestemming om op te stijgen, startbaan Twee-één.'

Fisher stelde zich op de startbaan op en schoof de gashendels naar voren. Parson voelde de trillingen in zijn schouders onder het kogelvrije vest, en de versnelling drukte hem naar achteren tegen zijn stoel. De strepen op de middenlijn van de startbaan werden

steeds korter, totdat Jordan zei: 'En los', en de grond onder hen verdwenen was. Even later werd de voorruit effen grijs, terwijl de C-130 het wolkendek binnenvloog.

'Voldoende stijging,' riep Fisher. 'Landingsgestel omhoog.'

Terwijl het vliegtuig hoogte won, keek Parson naar zijn radarscherm. In terreinmodus werden de bergen voor hen afgebeeld alsof er een groene foto van was gemaakt.

'Hoe staan we ervoor, navigator?' vroeg Jordan.

'Je gaat goed zolang je de vertrekprocedure aanhoudt,' zei Parson. Hij vergeleek het beeld op het radarscherm met zijn kaart en hield de voortgang van het vliegtuig in de gaten. Op het instrumentenbord van de piloot zag hij de digitale getallen op de hoogtemeter van de radar eerst kleiner worden, daarna groter en toen vervolgens weer kleiner. Een berg, een dal, een bergkam.

Parson verheugde zich op het moment waarop ze boven het wolkendek uit zouden stijgen. Fisher zou het toestel vlaktrekken en de Herk op de automatische piloot laten vliegen. Nunez zou koffiezetten. Luke zou waarschijnlijk Parsons exemplaar van het jagersblad *Shooting Sportsman* willen lenen. Vanaf dat moment zou het verder een makkie zijn.

Net toen Parson zich weer op zijn radarscherm wilde richten, weergalmden de schelle alarmtonen van het raketwaarschuwingssysteem door de cockpit.

Fisher rukte het roer naar rechts en liet de C-130 met een scherpe slinger zijdelings overhellen. Parsons armen werden zwaar door de druk van de G-krachten.

'Lichtpatronen, lichtpatronen,' riep Jordan. 'Raket op drie uur.'

Parson pakte de pistoolgreep vast waarmee je antiraketmunitie kon afvuren en loste een salvo. De lichtpatronen vlogen brandend door de lucht en lieten een spoor van parabolische rooksluizen achter. Parson hoopte dat de snelle draai en de heter dan de motoren brandende lichtpatronen de warmtezoeker voor de gek zouden kunnen houden.

Het was niet genoeg.

Een explosie deed het vliegtuig schudden. Een inslag ergens op de rechtervleugel. Stukken vleugel sloegen tegen de vliegtuigromp aan, met een geluid alsof er grind tegenaan werd gegooid. Het vliegtuig maakte een slinger naar rechts. Toen begon het heel hard te

trillen. Op de instrumentenborden veranderden witte naalden op zwarte meters in een trillende, onleesbare waas.

‘Brand in nummer drie,’ riep Luke. Er brandde een rood lampje op de brandmelder van motor nummer drie. Toen ging ook het lampje ernaast aan.

‘Brand in nummer vier.’

‘Verdomme,’ zei Fisher. ‘Schakel ze uit.’

Jordan en Fisher begonnen de checklist voor het uitschakelen van de motor in noodgevallen langs te gaan. Parson nam het radiowerk over. Hij zette de schakelaar op zijn communicatieradio om naar UHF1.

‘Mayday, mayday,’ riep hij. ‘Flash Twee-vier is een toestel in nood. We liggen onder vuur. Twee motoren uitgevallen. Tien mensen aan boord.’ Hij hoopte dat zijn stem niet verried hoe bang hij was.

Jordan trok aan de brandschakelaars. Lukes handen gingen over het bedieningspaneel boven zijn hoofd en zetten de brandstofpompen en generatoren van de brandende motoren uit. Het vliegtuig was al halfdood.

‘Flash Twee-vier, hier Bagram Departure. Wat is het plan?’

‘Moment,’ zei Parson. Hij zag op de hoogtemeters dat ze langzaam daalden. Het kon erger, besepte hij. Fisher had nog enige controle over het toestel. Parson zag hem de twee goede gashendels helemaal naar voren schuiven.

‘Meer zit er niet meer in,’ zei Fisher, die hard op het linkerroerpedaal drukte om de neus recht te houden. ‘We gaan neer, jongens. Het is alleen nog maar de vraag waar.’

‘Een draai naar rechts met koers nul-zes-nul brengt ons terug naar Bagram,’ zei Parson.

‘Ik heb niet genoeg snelheid om de kant van de uitgevallen motoren op te draaien.’

‘Links van ons bevindt zich bergachtig terrein,’ zei Parson. ‘Het lukt ons nu niet om daaroverheen te vliegen.’

‘Verdomme. Ga op zoek naar een plek waar ik die kist kan neerzetten.’

‘Ga vijf graden naar links,’ zei Parson. ‘Ik zal proberen je een dal binnen te loodsen.’ Bergen verhinderden een scherpe bocht naar links en de wetten van de fysica maakten een draai naar rechts onmogelijk.

Parson zag niets anders dan wolken buiten de ramen. Hierbinnen liet de radar de omlijning van nog meer puntige bergkammen zien. Zijn koers voerde het vliegtuig tussen twee van die toppen door. Met de seconde verwijderden ze zich verder van Bagram, maar wellicht zou het een landing worden die ze zouden kunnen overleven.

‘Bagram, hier Flash Twee-vier,’ riep hij om. ‘Het gaat ons niet lukken om naar het vliegveld terug te keren.’ Parson zond de coördinaten door van de locatie waar hij verwachtte dat ze zouden neerkomen. Bijna tachtig kilometer van de basis.

Jordan gooide een rode vergrendeling op de schakelaar van de alarmbel om. Hij belde zes keer kort: klaarmaken voor crashlanding.

‘Ik zie geen moer,’ zei Fisher. ‘Ik moet maar gewoon proberen de vleugels recht te houden.’

‘Blijf op deze koers,’ zei Parson. De getallen op de hoogtemeter van de radar werden steeds kleiner, terwijl het vliegtuig de bodem van de vallei naderde, maar hij zag alleen maar mist en rondwerfelende sneeuw. Hij draaide zijn stoel opzij, zodat hij recht naar voren keek tijdens de crashlanding. Een geur van verbrande olie vulde de cockpit.

‘Loadmaster,’ zei Jordan, ‘Hoe ziet die rechtervleugel eruit?’

‘Dikke rook uit nummer vier,’ zei Nunez. ‘Het turbinegedeelte van nummer drie is compleet weggeblazen. Er sproeit brandstof uit de externe tank.’

‘Ik hou het landingsgestel binnen,’ zei Fisher. ‘Boordwerktuigkundige, zet de onderbreker van het waarschuwingssignaal voor het landingsgestel om.’ Luke leunde opzij in zijn stoel om de stroomonderbreker om te gooien.

De C-130 brak door het wolkendek, waardoor het terrein voor hen zichtbaar werd. Altijdgroene bomen stonden her en der tussen rotsen en met poedersneeuw bestoven kleischalie. Fijne sneeuw werfelde in de lucht als een wolk van melk. Het angstige gevoel diep in Parsons borst werd heviger. Hij had gehoopt op een fijn, vlak stuk grond.

‘Doe je gordels stevig vast,’ beval Fisher. ‘Dit wordt een heel nare.’

Jordan liet de alarmbel één keer lang afgaan: je schrap zetten voor de klap.

‘Remkleppen naar honderd procent,’ riep Fisher. ‘Eén en twee in de vaanstand.’

Slechts enkele meters boven de grond schakelde Jordan de twee overgebleven motoren uit, zodat ze niet door de botsing in brand zouden vliegen. Het beschadigde vliegtuig zakte nu griezelig stil terug naar de aarde. Geen enkel geluid behalve het gefluit van de slipstream, totdat Parson de eerste schokkerige ruk voelde, omdat een van de vleugels een boom raakte. Toen nog een klap, en nog eentje.

Er kwam een schrapend geluid van de achterkant van het vliegtuig, omdat de staart tegen de rotsen beukte. De romp van het vliegtuig klapte tegen de grond. Parson werd naar voren gerukt in zijn schoudergordels. Zijn armen zwaaiden wild heen en weer. Hij beet op zijn tong en zijn rechterpols knalde tegen de rand van de navigatietafel. Het deed gemeen pijn.

De linkervleugel werd met een schurend geknars van het toestel gescheiden; geluid van scheurend metaal, alsof het vliegtuig zelf het uitschreeuwde van pijn. Wat er nog overbleef van het vliegtuig maakte een scherpe draai en wierp een boog van opvliegende aarde en sneeuw op.

Vervolgens was het een moment heel stil. Parson sloot zijn ogen, zette zich schrap voor de vuurbal en vreesde dat zijn vuurvaste vliegoverall de doodspijn alleen maar zou verlengen. Hij rook de walm van JP-8 uit gescheurde brandstoftanks. Het inhaleren van de kerosinegeur was alsof je naalden inademde.

Maar er kwam geen vuur. Parson blies zijn adem uit en voelde koude lucht door het verwoeste vliegdek naar binnen stromen. Achter hem klonk geschreeuw.

‘Allahoe akbar! Allahoe akbar!’

Vervolgens een doffe dreun. Metaal tegen vlees.

‘Kop houden, verdomme!’ schreeuwde Nunez. ‘Heb je me verdomme begrepen? Dit zal je in ieder geval wél begrijpen.’ *Pats.*

Toen klonk er een vrouwenstem: ‘Zo is het wel genoeg.’

Parson maakte zijn gordelharnas los, zette zijn helm af en spuugde een mondvul bloed uit. Hij was nog versuft en zag minuscule zilveren stipjes voor zijn oogbollen zweven. Hij hoorde Fisher krennen.

‘Ik denk dat mijn benen gebroken zijn,’ zei Fisher. ‘Laat iemand kijken hoe het met de anderen is.’

‘Ik ben in orde,’ zei Luke. ‘Ik ga wel achterin kijken.’

Parson strompelde naar de stoel van de copiloot en leunde er met zijn rechterhand op. Dat zorgde voor pijnscheuten die hem op zijn knieën deden vallen.

‘Mijn pols is aan gort,’ zei hij knarsetandend. Hij legde zijn pols in zijn linkerhand en bekeek hem. Misschien niet gebroken, maar zeker geknakt en gekneusd.

De copiloot bewoog niet en maakte geen enkel geluid.

‘Gaat het?’ vroeg Parson, en hij gaf met zijn goede hand een zetje tegen Jordans schouder. Geen reactie.

Parson trok zichzelf overeind. Nu zag hij Jordans geopende ogen levenloos naar de vloer staren. Hij zocht bij de halsslagader naar een hartslag, en toen hij dat deed voelde hij ook een vreemde uitstulping aan de zijkant van Jordans nek.

‘Ik denk dat zijn nek gebroken is,’ zei Parson. ‘Hij is dood.’ Het deed nog altijd pijn op de plek waar hij zich in zijn tong had gebeten, en de pijn deed hem zijn woorden inslikken.

Fisher sloot zijn ogen en trok een gepijnigd gezicht. ‘Kijk eens of je iemand kunt vinden die mij uit deze stoel kan helpen,’ zei hij.

Parson daalde de cockpittrap af. Beneden waren Luke en Nunez bezig EHBO-dozen uit hun wandhouders los te trekken en hij moest zich vermannen toen hij de ravage in het laadruim zag. De burgerspion hing in elkaar gezakt opzij, waarbij zijn gordel hem nog in de troepenbank hield. Door de diepe wond in zijn schedel was sponsachtig weefsel zichtbaar. Een van de veiligheidsagenten hield een drukverband tegen de borst van de andere geklemd. De gewonde veiligheidsagent lag op zijn rug, en er stroomde bloed weg van onder en door het verbandgaas. Het bloed liep over de vloer en vormde plasjes bij de ladingsankerringen.

‘Wat is er met hen gebeurd?’ vroeg Parson.

‘Projectielscherven, denk ik,’ zei Nunez.

‘Jordan is dood. Fisher heeft gebroken benen. Kun je mij helpen hem te verplaatsen?’

De gevangene zat er stil bij en was in ieder geval even tot zwijgen gebracht door de klap die Nunez hem had gegeven. De vrouw bewaakte hem. De niet gewonde veiligheidsagent controleerde of zijn partner nog een hartslag had en legde toen een luchtmachtjack over het gezicht van de man.

Parson ging de trap naar het vliegdek weer op en ondersteunde vervolgens Fishers dijen terwijl Nunez hem de trap af droeg en naar het laadruim bracht. Fisher schreeuwde het uit bij elke hobbel. Zijn vingers klauwden in Parsons arm. Ze legden hem neer op de troepenbank.

‘Ik zal eens kijken of ik buiten kan komen,’ zei Luke. Hij draaide de hendel van de bemanningsdeur om en gaf een harde trap tegen de deur. Hij ging amper voor de helft open en de boordwerktuigkundige moest zijn lichaam zijwaarts draaien om door de opening te kunnen kruipen. ‘Ik ga radiocontact maken,’ zei hij.

Parson keek toe hoe hij de verbogen deurlijst losliet en zich op de grond liet vallen.

Luke haalde zijn PRC-90 uit zijn survivalvest tevoorschijn, schoof de antenne uit en drukte op de zendknop. Hij kneep zijn ogen dicht tegen de bijtende ijskorrels. ‘Mayday, mayday, Flash Twee-vier aan de grond. Alle stations, Flash Twee-vier neergestort.’

‘Flash Twee-vier, Bookshelf hier. Wat is uw locatie?’

Parson stak zijn duim op naar Luke en was opgelucht dat het de werktuigbouwkundige zo snel was gelukt contact te maken met het AWACS-vliegtuig, dat hoog boven hen rondcirkelde. Parson gaf hem een papiertje met daarop de coördinaten van de plek waar ze waren neergestort en Luke zond ze meteen door naar de AWACS.

‘We zullen het doorgeven aan opsporings- en reddingseenheden,’ zei de radiotelegrafist van de AWACS. ‘Maar jullie moeten er wel rekening mee houden dat alles in jullie sector aan de grond wordt gehouden vanwege de weersomstandigheden.’

‘Daar hadden we al min of meer op gerekend,’ zei Luke. Hij staarde omhoog naar de duisternis.

Parson dacht het ploppende geluid van afkoelend verbrand metaal te horen – maar het was wat anders: opeens spoot er bloed uit de keel van de boordwerktuigkundige. Het radiotoestel viel uit zijn hand en hij zakte in elkaar op de grond. Toen volgde er een salvo van een M-4 vanuit een deur in het laadruim achter Parson. Een man met een zwarte tulband, die naar het vliegtuig kwam rennen, viel neer.

Nunez haastte zich het geweer van de dode veiligheidsagent op te pakken en nam de andere open deur voor zijn rekening. Hij

vuurde een drietal schoten af. De koperen patroonhulzen vlogen door de lucht en vielen rinkelend op de grond.

De tolk trapte de gevangene tegen de vloer, hield hem tegen de grond met haar voet en richtte haar geweer op hem *'Peh zmekah tsmila,*' beval ze. *'Chup sjah.'*

Parson gebruikte zijn goede hand om zijn Beretta uit zijn survivalvest te trekken. Verbrand buskruit prikkelde in zijn neus. Hij hoorde hoe iemand de gedeeltelijk openstaande bemanningsdeur vastpakte en probeerde hem verder open te krijgen.

Parson dacht dat hij niet snel genoeg zou kunnen draaien. Maar hij wist zijn arm omhoog te brengen toen een opstandeling de deur binnenglipte. Hij loste twee schoten met zijn pistool. De indringer viel niet, maar hij kwam ook niet dichterbij. Parson vuurde nogmaals. Het bovenlichaam van de man schokte door de kogelinslagen. Nog altijd viel hij niet: hij zat klem tussen de bemanningsdeur. Parson was bezig een lijk vol te pompen met kogels.

Hij ging naar de bemanningsdeur en duwde de dode man terug naar buiten. Het lichaam zakte in elkaar en bleef bewegingloos in de sneeuw liggen. Parson wurmde zich door de deuropening en sprong naar beneden om te kijken hoe het met Luke ging. Het bebloede gezicht leek dat van een vreemde. Geen ademhaling, geen hartslag. Wonden in de borst en in de keel.

Het in elkaar gedoken stoffelijk overschot van Luke en dat van de opstandeling lagen amper een meter van elkaar verwijderd. Sneeuwvlokken smolten onmiddellijk bij de aanraking met het warme bloed. Achter het wrak zag Parson door de waas van wervelden de poedersneeuw niets dan bomen en rotsen.

'Zie je er nog meer?' riep Nunez.

'Op dit moment niet,' antwoordde Parson. Hij klom terug in het laadruim.

'Ik ook niet,' zei de veiligheidsagent, die door de troependeur tegenover Nunez naar buiten tuurde. Hij wierp een leeg magazijn uit en trok een nieuw exemplaar van zijn vest.

'Waar is Luke?' vroeg Fisher.

'Luke is dood,' zei Parson. 'En het zal nog wel even gaan duren voordat de opsporings- en reddingseenheid hiernaartoe kan komen. De -'

'Heren,' zei de veiligheidsagent, 'we moeten ons voorbereiden

op een nieuwe aanval. Iedere hadji binnen een straal van vijftien kilometer heeft dit vliegtuig horen neerstorten.'

'En ze weten dat we hun geestelijke mannetje hebben,' zei Nunez.

Parson zag dat Fisher zat te kijken naar wat er nog van zijn vliegtuig over was, van zijn bemanning en van zijn passagiers. Toen bleef Fishers blik rusten op de mullah.

'We moeten hem hier weg krijgen,' zei Fisher.

'Dat is gekkenwerk,' zei Parson. 'Je kunt niet op pad met twee gebroken benen.'

'Nee, dat klopt. En hoe kleiner de groep is, des te makkelijker zal het zijn om te ontkomen. Jij hebt de hoogste rang van de mannen die niet gewond zijn. Ik wil dat je er met de gevangene en de vertaalster vandoor gaat.'

'Vergeet het maar. Ik laat mijn team niet achter.'

'Je hebt het gehoord tijdens de briefing,' zei Fisher. 'Deze mullah is ongeveer net zo waardevol als al onze gevangenen bij elkaar. We kunnen niet riskeren dat hij door zijn kameraden wordt bevrijd.'

Parson voelde doodsangst als vergif zijn lichaam binnenstromen. Zijn hele wezen zei hem bij zijn bemanningsleden te blijven. Hij keek voor zich uit naar de vallende sneeuw. Ontkomen? Hier, met een gevangene?

'Mike,' zei Fisher. 'Ik heb je zojuist een bevel gegeven.'

'Maar...'

'Wij blijven wel bij Fisher,' zei Nunez. 'Laat wat wapens en munitie voor ons achter, en de veiligheidsagent en ik zullen voor hem zorgen tot ze hier een helikopter naartoe kunnen krijgen.'

Parson kon het haast niet geloven. Hij had altijd gedacht dat Nunez een dronkenlap was, wiens leven bestond uit van het ene feestje naar het andere te vliegen. En nu dit. Zich opmaken voor een zware aanval, als een prof.

'Ben jij het eens met dat plan?' riep Parson naar de vertaalster. Ze was een sergeant eerste klasse. Ongeveer vijfendertig, blond haar. Haar accent klonk als dat uit New England, maar niet wanneer ze Pasjtje sprak. Op haar naamplaatje stond: GOLD.

'Ja,' zei ze. 'Laten we het doen.'

'Pak dan je spullen bij elkaar en neem niet te veel mee,' zei Parson. 'Alleen je geweer en munitie. Draag zo veel mogelijk lagen kle-